

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi J. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie II AKzw (...),

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 8 grudnia 2021 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z 7 września 2021 r. J. K. (dalej: skarżący) wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość) w postępowaniu w przedmiocie rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z 17 maja 2021 r., w którym sąd umorzył postępowanie w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że od chwili złożenia zażalenia do dnia wniesienia skargi upłynęło już ponad 90 dni, a Sąd Apelacyjny nie wyznaczył terminu jego rozpoznania, czym blokuje mu prawo do starania się o warunkowe zwolnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1. ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm.; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Jednakże art. 2 ust. 1b tejże ustawy wskazuje, że przepisu ust. 1 nie stosuje się w sprawach, o których mowa w art. 1 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. 2017, poz. 665, 666, 768, 1452 i 2217; dalej: k.k.w.), chyba że dotyczą one obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego.

Postępowanie, którego dotyczy niniejsza skarga, jest postępowaniem w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia, a więc nie należy do żadnej z wyjątkowych kategorii spraw określonych w art. 2 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość, w których możliwe jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania w postępowaniu karnym wykonawczym. Z tego powodu wniesiona skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Przepis art. 20 § 4 k.k.w. przewiduje termin 21 dni do rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu penitencjarnego, jednak naruszenie tego terminu, który ma charakter instrukcyjny, nie skutkuje przewlekłością postępowania w rozumieniu ustawy o skardze na przewlekłość, gdyż możliwość wniesienia skargi na przewlekłość w postępowaniu wyłącza art. 2 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość.

Wobec konieczności wydania orzeczenia powyższej treści – skoro skarga na przewlekłość postępowania w omawianym zakresie nie przysługuje, bezprzedmiotowe było zwolnienie skarżącego od uiszczenia stałej opłaty od skargi.

Z powyższych względów, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.